

a n o n i m

(sfârşitul mileniului 2 – începutul mileniului 3)

mariei
ălinei
gelei
udiei
nielei
ericăi
rinei
neliei
oinei
ei

viclenii

de

păsărar

editura

2002

luciferind pe coclauri

încarcerat în vertebre

m-ai prins

două bolduri
cu gămălie de turcoază
iar mă fixează
în insectarul tău de aur

mai am o scăpare
după stern
între coaste
gata
m-am ascuns în vertebre

ce foşgăială
cosmică

neruşinată
lumina
se freacă de un astru
crede-mă
uite
mi-a intrat în ochi
un fel de pilitură
de albastru

undeva
deasupra
norii se rup
în încercarea lor disperată
de a închipui un trup
ascultă
tunetul cade orb la pământ
şi năucită
o pasăre
caută sprijin cu ţipătul
în stânci

dincolo de orbită
un dumnezeu ratat
înghite
scuipă
imită

de unde dovezi

intră-n ochiul meu
încercănat de curcubeu
şi vezi
cum se subţiază retina
cât coaja oului crud
cât lama elastică
severă
pe care se înmulţeşte
discret
virusul de himeră

condamnat
fără speranţă
la coloană vertebrală
mă boldesc
ca un copil
prin gard

ori carcera pare o joacă
ori e oarbă femeia
altfel m-ar scoate
din mine
cu forţa
văzându-mă că ard

galilei îndrăgostit

mă-ntunecă tristețea ei
şi sufletul
mutul
se-ngroapă de viu
într-o pleură
bea lacrima ei
respiră lacrima ei evaporată
şi
noaptea
în somn
linge sare
aşteptând ca
nervul ochiului
furişat
hoțeşte
în părul ei
să pună la cale
erupții stelare
nevăzute încă
ea apare
zâmbind
se ascunde
în plină lumină
şi cântă

galilei
orbule
nimic nu vezi
dacă nu mă vezi pe mine

hei
galileo galilei
universul sunt eu
nu mă vrei

chiar nu mă vrei

codificat în amprentă

ea tace şi-şi freacă genunchii
el tremură şi loveşte-n pereţi
ea plânge şi-şi acoperă capul
el nu mai tremură
aprinde ţigară de la ţigară
ea umple un gol între degete
nu fumează

după o noapte albă
mâinile frământă
drojdie
somn
durere
şi carnea creşte
ca o pâine
bună de drum
coborâtor în moarte

a doua zi
de la capăt
se spală pe mâini
dau cu apă pe ochi
se oblojesc
se rănesc
se ucid
cu mâna murdară de ochi
sfârcuri de foame
li se umflă
pofticioase
în palme
şi se mănâncă
unul pe altul
hămesindu-se

numai când se strâng în braţe
dar mai ales
când se pierd printre degete
ştiu că se iubesc

revelaţia asta se naşte
la căldura pumnului
înfrigurată
părăseşte
cuibul magnetic
şi moare
în altfel de aer

dacă voi ajunge
cândva
înţelept
îmi voi scoate ochii cu mâinile
şi cu ochii
voi pipăi cele lumeşti

adăpost în lumină

cu o singură lovitură
de cristalin
ai despărțit pădurea de verde
şi pe mine de pământ

două răni deschise
sub ninsoarea de sticlă pisată
două suflete
care se caută

mă cunosc
toți câinii din parc
m-am înhăitat
cu-n milion de frunze

e greu până răsare
alt soare
e şi mai greu
până pătrunde-n oase
dar nu mă las
trag pe inimă
scoarța cerebrală
desfac lumina
râncedă
coagulată
cristalizată
şi prind culoarea
care nu mai doare

obțin
în sfârşit
un sâmbure de viață

unde eşti
să-l striveşti
unde eşti

lanțul de uraniu

coboară seara
ca un bandaj
pe rănile lumii

trag din pupilă
fitilul dureros
îmbibat
puroi
cadavre de aştri
oase de-ntuneric
şi-l arunc
în vespasiană
nedevelopat

nu mai aştept nimic
adorm în pedeapsă
fotoni ordinari
îmi împuşcă retina
şi un lanţ de uraniu
mă roade
ca un plâns sugrumat

când şi când
răzbeşte
în vederea de os
o lumină
mai fulgerătoare decât gândul
şi
clipa îngheaţă
sunt nemuritor

la naiba atâta ordine şi frig
dacă nimeni nu ascultă
minunata mea poveste
de dragoste

ninsoare cu ochi

strigăt înalt
întreaga fire
gâlgâie sângele
creangă subțire

ochi deschiși
pretutindeni
ce straniu
câte verigi
toate din tot
lanț de uraniu

lacrima sapă
canal
infernal
în craniu
şi aruncă la mal
floricele de staniu

în trup
în cetate
pace nefirească

peste suflet
se abate
boală lumească

sărută-mă pe ochi
să se facă noapte

luciferind pe coclauri

la orizont
păianjenul blond
croşetează nelinişti astrale

doi licurici
într-un pâlc de urzici
două haimanale

ziua
îi ascunde lumina
noaptea
îi trădează luciferina

licuricii
migrează în lună
din cauza fricii
acolo
se-mpreună

fărâme
de-ntuneric
luminează sferic
însămânţează cu aur
feriga
pe coclaur

cum să nu fiarbă
în iarbă

au cutreierat
un pământ afânat

trece
vremea
trece
ornicul rege
îşi uită nevasta
şi
cu asta
basta

clopotul
aproape de sol
ochi imens
fără pleoape
se uită în gol
alb şi astru
în albastru

cadaverina
cântă pe ape

lut
absolut
etern revolut

vine
vremea
vine
calcă pe destine

luciferina
mănâncă rugina
ornicului rege
care
când se drege
îşi schimbă nevasta
şi
cu asta
basta

da
e adevărat
țineam cerul liber
pe spate
şi alunecam
în altă libertate
sclavul de mine
bărbat

da
erai o minciună
părul tău
părea vâlvătaie
puteam să jur
că aşa e
când mă furnica
înspre lună
când mă agățam
orbeşte
de tine
neştiind
că viața e o curbă

iată-ne
pe un câmp de turbă
unde
tristețea face bine
captivi
într-un ghețar de răcoare
plutim
pe o mare
iubire
moartă
cine să ne mai despartă
din clipă

trainică-nchisoare

pe aici
se târa un oraş
ca-n poveşti
cu străzi
circumvoluțiuni
duminica tot mai vatămă luni
dar
acum
tu începi să orbeşti

da
flacăra prinde rugină
se stinge
frumos
în povestea comună
dezgroapă-mi sângele
din lună
şi dai
de tinerețea ta
luciferină

năprasnică de pădure

cărnurile lumii
dau pe-afară
din scoarţa livanului

până şi morţii
au ce molfăi
în năravul lor
de maxilare vii

şi
când nimic nu mai poate prevesti ceva
viermii
se opresc din clefăit
văzduhul
nu se mai lasă rupt
în colţi de mistreţ
stele dinţate
şi vise dinţate
rămân înţepenite
o clipă
în sensul
acelor de ceasornic
gândul
chiar
se îmbălsămează
într-o sferă
amară
de camfor

moare
călcată în picioare
de propriul ei miros
o floare

purpurul pur de curvă pură

povestea cerşetorului din gară

stau
ce să fac
scârbit
de toate

nu
nu mă sinucid
ceva mă ţine
încă
asupra de pământ

sufletul
invalid

la minte
cine ştie cum sunt

oraşul vorbeşte
n-am casă
n-am bani
dar
taina
stă aici
bătută-n cuie
nu se va afla
nici într-o mie de ani
de ce m-am retras într-o statuie

o singură femeie
şi eu singur
puteam opri ceasornicul
în vis
să mă fi dus la nuntă
cu flori de sifilis
să fi avut curajul
să mă spânzur

întâmplarea întâmplării mele
s-a născut şi-a murit
la un joc de noroc
o femeie înseamnă o ploaie de stele
o ploaie de stele
un sfârşit de joc

mai rabd o nerăbdare
în călcâi
aştept
în gară
marea mea iubire

stimaţi călători
feriţi linia-ntâi
un tren de marfă
trece fără oprire

toast

jocul e joc
învinge banul

praf de clopot
ne orbeşte vântul

cum
cum arată moartea
la faţă

priveşte pământul

să bem şi să râdem
se schimbă anul

cules din vară
parfumul otrăveşte

deschideţi ferestrele
se-aud colinde

prea des şi prea ieftin
pielea se vinde

n-ai decât să te-nmulţeşti

omeneşte
copiii rămân tineri
până la infinit
cu câte-o stea pe cap

cu capu-n nor

noi nu avem decât un meteor
şi ne vedem
mai bine
după ce-am murit

sângele răspunde

de departe
mai stins

şi totdeauna după

beau cu voi
nu din aceeaşi cupă
fraţii mei de viaţă şi de moarte

nu-mi cere pământul
de sub talpă
când tu joci funia cu ochi
nu-mi arunca
o scară de parfum
când eu cobor
îngreunat de plâns
şi tu
ireală
urci în lumină

nu zgândări veninul
închegat pe rană
nu vezi
că mă sugrumă şfacul
când respir
în preajma unui sânge nestatornic

ia-mi
odată
nodul ăsta
din gât
şi trage cu dinţii
de el
şi dezleagă-l

să descurce iţe
încăierate cu lumea
şi lumea
să rămână pe gânduri
în încurcătură
e treabă de femeie

numai genele tale
să se aplece
o clipă
şi iarba s-ar usca
de invidie

să-ţi dai
într-o doară
ochii peste cap
şi s-ar roti
înnebunit
un cer de stele

la ce mă mai întrebi din ochi
peste umăr
cu neruşinare
dacă ţi-ai şi întins
pe culme
rufăria

sufletul cu sufletul la gură

mi-e frică de spaimă

simplu
a zidi zidire

întreabă-mă unde
întreabă-mă când

descompune durerea
în durere
sporeşti risipa lumii
nepărăduind

nimeni nu e singur
când rămâne singur

oblojeşte-ţi
singur
rănile

cu var
salvează omenirea
gură la gură

fii călăuză albă
sunt lumi fără hotar

ce noroc
bate la uşă curva pură
ea cară saci de aer
ea zboară

te secătuieşte
până-n măduva oaselor

blândă secătură
pasăre uşoară

congelează-te
în întuneric lichid

nu-ţi juca norocul
între haimanale

din gând în gând
cumplit mă sinucid
dar
ultimul gând
e sub tălpile sale

te-au strigat atâtea femei
în obor

numai ochiul ei
înlăuntru
mă sapă
ea mă ascultă
mă înţelege

te uită

te-ngroapă într-un sân
şi te dezgroapă

ea încolăceşte
cu trandafiri
trântorul
care o face regină

spinul devine rană

floarea cade-n fruct

norocul lumii
şterge orice vină

sângele nu crede în gând

e multă spaimă

cred

în încăpere

îmbracă-te

nu-ncape gândul

cine e viu
nu poate
să nu spere

atâta vreme ne-a hrănit pământul
că ştim
pe dinafară
să murim

am uitat
cum să ne ducem clipa

ştim asta
dar
din cât trăim
risipim averea
adunăm risipa

umila vietate
din care coboară omul
nu moare
şi
trăind
nu pierde
dac-ar fi pasăre
ar fi
aşa
într-o doară
dac-ar cădea în galben
ar rămâne verde

să fim înţelepţi înainte de vreme
se rosteşte
în carne şi oase
ţărâna
s-auzim o chemare
fără să ne cheme

să ne-ntindem cu gândul
cât ajungem cu mâna

singuri şi stranii
lâng-aceleaşi ziduri

ne batem
pe aceeaşi baricadă

în ţeastă
gândul
sapă-aceleaşi riduri
sângele nu vrea să le mai creadă

perechea asta
care suntem noi
e o dovadă-n plus
că vom rămâne
cheltuind un soare
strângând nişte ploi
între ziua de ieri
şi ziua de mâine

cuminţenia pământului

stau şi mă gândesc

stai
dusă pe gânduri

vin şi spun

vii
pe spinări de sclavi

baţi câmpii

câmpul
e păscut
de o turmă cerească
înflorit cu floare
de meşteri zidari
acolo
unde floarea
s-a întâmplat să crească

clipa de faţă

leapădă statui de pulbere
cu mâna pe focoase

fătuci desfrânate

lăptuci

clavicula lui solomon
cel din carne şi oase
vindecă
în scorburi de gaiac
nemaivăzute flori de sifilis

asmute haimanalele

din vis

şi dezmăţul altora

eu unul
mă complac
m-am nărăvit
la potcovăria de aur
a purpurului pur de curvă pură
nu mă mai încape vechea piele de taur
nici cornul
însteland
aceeaşi târâtură

cuminţenia pământului
leagă-mi planeta
cu lanţul păpădiei
de picioare
şi umple-mi ochii
cu pilitură
din creta
cu care te-am mâzgălit
în chip de ninsoare

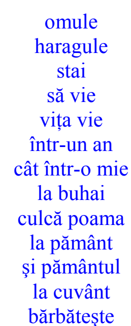
fata morgana

deşi părea
că se mişcă
în braţele aerului cald
de pe asfalt
ea dansa
fără zgomot
pe scoarţa cerebrală
a bărbaţilor
care aveau nenorocul
s-o vadă

altfel
cum să-şi explice
izvorul de purpură
ce spinteca măruntaiele serii
ori toaca
din
turnul oraşului
care nu mai bătuse
de o sută de ani

brusc
profesorul de greacă
îşi aminti
că la prânz
şi-a pierdut iar cumpătul
faţă în faţă
cu ciorba de burtă
şi
fără nici o noimă
pipăi buzunarul
de la vestă
unde se odihnea
ultimul cupon de pensie

asta era
mâine
va trebui să ocolească
piaţa

omule
haragule
stai
să vie
viţa vie
într-un an
cât într-o mie
la buhai
culcă poama
la pământ
şi pământul
la cuvânt
bărbăteşte

gândul meu
cel mai rebel
doarme dus
într-un cârcel

hai
pleacă

ce e

stă să nască
frumoasa fără corp

bastarzi

noi ne culcăm
cu ea

ei las' că
nu-i nici o pagubă
să arzi

nu mai clipi

o libelulă

fâlfâie
capete de lume

împotrivire
n-am destulă
s-o fac
să nu se mai consume

prea burduşită
de lumină

ţeasta
cu stele mi-o înghimp
gaură neagră să devină
în care nu încape timp

dar timpul nu-i decât o boală
de ochi
de piele
sau de gură

memoria
de timp
se spală

ţinând
sub ea
o târâtură

trupul
iubindu-se pe sine
se reîntruchipează-n gând
aprinde fosforul
din mine
să ardă-n iarba lumii
blând
mai lămuresc
din elemente
cu altele
mă mai frământ
să aibă visuri coerente
ochiul cel mare
de pământ

cină fără taină

sătul
prea destulă
aiurare
de prisme
bezmeticind
în zigzag
floare
călare
pe culoare
nimic din ce-am crezut
că sunt
fluture viu
cu cap de mort
fluture viu
saltimbancul grădinii
de zarzavat
cu atât mai pierdut
cu cât mai exact

în capul mesei
doamnă
te-ai proţăpit
cina-i săracă
şi grea
fluture pe varză
atât

piesă de muzeu
în care jucam şi eu

acțiunea se petrece
dar
petrecerea
nu va avea loc
deşi
cortina
e ridicată
de mult

în genunchi

mi-ajunge
de când mă ascund
hăituit prin hățişuri
nu e uşor
să-ți stea inima-n gând

în genunchi

mi-ajunge
de când mor
şi renasc
în cuvinte
mi-ajunge

în genunchi

nici nu asculți
ce spun

ridică-te

ce vrei să faci

pecetluiesc contractul
prin sărut

atât
doar atât

eşti liber

nu mă mai pot ridica
vino mai aproape
să mă agăț
de ceva
fă o baie
citeşte
nu pleca

stai
că ne vede lumea
de la blocul vecin

în genunchi

cortina
şi
imediat
după cortină
gongul

despre minune şi flirt
la o masă de birt

da
domnule
mă bătea
cu grindină

se făcea
că plouă
cu ochi
asta e
se făcea
că frica
din mine
e un fel de ţestoasă
călare pe broască
adică
armurier şi cavaler
încarnaţi
într-o singură lance

ei bine
lancea asta
vibra
adică
se făcea
că aşteaptă o pană
sau o fundă
ceva
aşa
ca un val
asta e

şi pe urmă
putea să înceapă asaltul
călcând cu ţestoase pe ochi
pe gheaţă adică
da-n timpul ăsta
mă bătea
cu grindină
domnule
şi
nu se mai făcea
chiar eram
în arenă
sub ploaia de ochi
atins de departe
rănit adică
de moarte
cu un evantai
în fluturare

asta e

nimicnicii

aerul
îți păstrează tiparul
aici
în rut
pe unde n-ai trecut
păstrează aura și harul
ochilor tăi
de nevăzut

ah
carne proastă
boală fără leac
însingurată pierdere
cu șfac
a nimănui
în nimeni și-n nimic
atât mai zic
câte încarnări
să mai aștept
inima mea
să-ți bată-n piept
din inimă
să se ridice șarpele
să-ți otrăvească laptele

vierme
de-aș fi
târâtor și târât
în viermuiala fără de scăpare
și tot m-ar înaripa
cât de cât
durerea
că nu-s zburătoare
rană de-aș fi
sortit să fiu o rană
ce din durere-și face
zilnic
hrană
și tot aș năvăli
cu sângele-ntr-o floare
și tot aș năvăli-ntr-o floare
dar eu
sunt scrâșnet
de pământ
minciuni
durere surdă
frică

ce faptă
fără legământ
nimicul nimicit de o nimică

fără noimă

rupt în bucăți
spart în fărâme
mai mari decât mine
stupidități
e bine
e rău
să-mi fie de bine
da' n ele se ține
întreg
chipul tău
aş vrea să vorbeşti
aş vrea să se-ntâmple
pendula din tâmple
m-aruncă în hău
mă scoate din mine
da' n mine se ține
întreg
chipul tău

viclenii de păsărar

ce simplu ar fi
ce pur şi simplu
dacă
în grota memoriei
nu s-ar păstra
intacte
active
ciocniri şi contopiri
de stele

ce trecător aş fi
ce simplu trecător
dacă
în lumina ochilor
nu s-ar stinge
nu s-ar aprinde
popoare de efemeride
încremenite
în îndrăgostire
dar
ce fără noimă aş fi
şi firea
odată cu mine
dacă
nu m-aş lăsa pradă
întru devorare
şi dacă
n-ar întinde capcană de aur
tâlharul
pe care-l ucid
în sângele meu

exercițiu de improvizație

începe

oricând
de oriunde
cu orice

fără contrast nu se poate

îți propun
muntele
cu îndoielnica lui nemişcare
şi fulgul
înainte de aterizare

fii munte
trupul tău
va căpăta
pentru o clipă
greutate infinită
fii fulg
şi trupul tău
se va îngreuna aşijderea

opreşte-te
nu-i bine
relaxează-te

cântăreşti cu ochii
de aceea
muntele e greu
şi fulgul e uşor

cântăreşte cu trupul
fulgul şi muntele
au aceeaşi greutate
împrumută-le trupul
să-ți placă să fii munte
să-ți placă să fii fulg

din când în când
aminteşte-ți
că ai un trup
de femeie
contrastul e bun

şi încă ceva
nu gândi

cu bucurie
calcă pe rană
cu bucurie

intră
domnişoară
îndrăzneşte
te înspăimântă
aceste rafturi ticsite
dar
să ştii
că acest canibal
face reverenţe
la cerere
abia m-am întors
din lumea exotică
şi toate
sunt vraişte

pentru plictisul tău
am profanat piramidele
ca impresia
să fie mai vie
m-am îmbălsămat
pentru încă o mie de ani

la picioare
chiar la picioarele tale
se gudură sfinxul

nu trece pe lângă
aceste minuni
sunt grădini suspendate
nu rupeţi florile
sau
nu călcaţi iarba
aici
îşi pierd sensul

simte-te bine
nu-mi spune
că vrei să cumperi
totul
cu hainele de pe tine
n-am rest
să-ţi dau
decât inima mea

când mai treci
nu mai bate-n uşă
dă-mi un telefon
lasă
te sun eu

ce-mi pasă mie
că viermele
are vreme să înghită
două grame
din carnea mărului
ce-mi pasă mie
că amatorul de perle
se scufundă
de două ori
în timpul ăsta

da
personalul de bicaz
întârzie mereu
cu un sfert de oră
da
prostituata
îl uşurează
pe guguştiuc
în acelaşi barem
da
condamnatul la moarte
fumează
ultima lui ţigară
da
da
da
dar
până la tine
nu ajunge
nici măcar ecoul
strigătului meu disperat
tu
nu poţi vedea
nici umbra
trupului meu însingurat
sugrumat de gând
ca de un şfac
prin care ochiul
cheamă lacrima
pe numele ei
de lacrimă

viclenii de păsărar

plouă

nici în gând
să nu te prind cu cineva
prin ploaie

singură

da
şi nici aşa

şi ce să fac

până stă ploaia
stai în tine

unde-i pisica
s-a făcut târziu

nu îngădui
asupra nopţii
vietăţi în preajmă

de ce eşti rău

ele te cuprind
şi-n zori
nu vei mai fi a ta
a mea

vreau să mănânc

mănâncă-mă

mi-e sete

soarbe-mă din ochi

nu pot
când mă sufoci

inspiră-mă
auzi-mă
şi vezi-mă
cât de absurd pot fi

deci

fă-ţi de cap
fugi de singurătate
ca de dracul
uită de tine
şi de mine
într-atât
încât
să poţi ieşi
din casă
goală-puşcă
intră
în mulţime
deghizată-n coadă de păun
uşarnică şi tristă
fericită
arzând cu neruşinare
sub ploaia
de ochi

apoi

aruncă-te
din nou
în braţele
singurătăţii în doi
şi n-o să-ţi mai încapi
în piele
piele fiind
n-o să mai ştii
de carne
carne fiind
tremurândă
o să-ţi treacă
osul prin os
de parc-ai cerne măduvă
printr-o sită stelară
măduvă fiind
încarcerată
pe viaţă

şi

n-o să mai rămână
din tine decât
o undă veninoasă
un spin înflorit
o lacrimă
de bucurie
condamnată la moarte
prin sărut

taci
închide ochii
lasă-mă pe mine

primeşte-mă
primeneşte-mă
naşte-mă
femeie
nu te uita la mine
păcătosul
sunt murdar
de var
mint
am rămas fără har
păros şi flecar
bube de rubin
îmi sfârtecă osul
vin
dintr-o leprozerie
de argint
şterge clanţa
cu tifon şi cu spirt
îmbălsămează distanţa
dintre noi
cu mirt
spală-mă pe ochi
pe picioare
pe trup
pune-mi lanţul
de miros
pe colţii de lup
să arăt mai frumos
când te pup
când te rup
bagă-mă iute
mai iute
la zdup

uşarnicule

sunt fericit

leprosule

m-ai lecuit

îngălatule

mai spală-mă
cu lacrimi şi vin

păcătosule

iartă-mă cu răsplată

amin

ce naiba ai cu mine

nu te mai ascunde

sunt ochi şi urechi

nu e joc
n-ai de ce
şi n-ai unde
ţarcul memoriei
nu poate cuprinde
prea multe zămisliri
fără noimă

ascultă-mă

bine

când vrei să scapi
cameleonii
te năpădesc
din toate părţile
se prăsesc
la întâmplare
din orice dorinţă
din orice atingere
nu te mai ascunde
oricum nu te găsesc

descheie-mă tu

te pot dezbrăca
cu ochii închişi
pot vedea
cu mâinile
şi trupul tău nevăzut
cu cât te strâng mai mult
cu atât te pierd
mai dureros
din vedere
dispari
ca un vis
pe care-l ucide
chiar ceea ce-l naşte

nu ţi-i de-ajuns

ce ascunzişuri mai bune
decât întruchiparea fără chip
şi sensul fără sens

eu n-am nimic
cu tine

să împarţi

tu n-ai nimic
cu mine

să adun

de ce mă fierbi

de ce te mai ascunzi

ce naiba ai cu mine
ţie nu ţi-e frig

carnaval în doi

jos masca zilnică
haide
hainele-s vraişte
uită rolul
pe care-l mai bâlbâi
pe-afară
să nu-ţi închipui
ce poate fi mai rău
vulnerabilă tu
vulnerabil şi eu
stingheri amândoi
şi gata de harţă
asta vrei
aşa nu pot
ne deghizăm
în nuduri
aşteptăm răbdători
să ne acopere
goliciunea vie
să nu-ţi închipui
nu
nu ne-nsingurăm
îngropându-ne
în carne
fiecare pentru el
sau
care pe care
nimic nu-nţeleg
sumedenie
de trupuri
fără memorie
se zbat în noi
viespar
de goliciuni
şi ce-i cu asta
puzderie
de roluri
poţi juca
fără nici-un efort
grămezi
de măşti
ai la-ndemână
o droaie
de chipuri
femei
cunoscute şi necunoscute
poţi întruchipa
te poţi împielița
într-un viu palimpsest
piei
suprapuse alandala
plajă poţi fi
la reflux
vietăţi
care mor
mortăciuni
ce renasc
la flux
piatră
spasm
cădere
poţi fi
nebunie fără pierzanie
risipă ce adună
toate stările şi nestările lumii
murind
înviind
murind
înviind
cu lume
cu tot
şi
cu tine

străini în iubire

te rog să taci
de mult te-am învățat
pe dinafară

bine
o vorbă
nu mai scot

ca să mă fierbi
la soare
nu-i așa

răspunde
când te-ntreb

sunt mută
iubitul meu
așa mă place

nu te mai chinui
vorbești
mănânci
speli rufe
râzi
dansezi
gătești
te bucuri
țipi
înoți
te strâmbi
asculți
flirtezi
te-alinți
te zbengui
te prefaci
adormi
te aperi
stai pe gânduri
nimic
din tot ce faci
nu mă surprinde

n-am să mai fac nimic

nimic
din ce nu faci
nu-mi poți ascunde

chiar crezi
ce spui

uite
într-o clipă
ca asta
mă trezesc înstrăinat
alături de-o străină
orbecăi
în măruntaiele tăcerii
cu ochii prinși
fără scăpare
de chipul tău
ca într-o pânză
fosforescentă
de paing

nu mai vorbi
anapoda
nu mai ascult

dacă
acum
te-aș respira
m-ar podidi lumina
dacă te-aș pipăi
aș aluneca în vis
și mintea și-ar ieși
din țâțâna oglinzii

cine te oprește

cine asmute
oare
haitele canine
cine mână
oare
turmele

cu păduri de coarne
şi prundişuri de copite
împotriva haitelor
şi turmelor tale
cine stârneşte
pe rând
laolaltă
roiuri
cârduri
stoluri
într-o luptă
fără odihnă
într-o foşgăială
fără ţintă

oare

popoare
de vietăţi migratoare
nori schimbători
ierburi tremurătoare
nestatornice ape
nisipuri mişcătoare
cotropesc
vânzolesc
defrişează
vântură
spumegă

până când

până când
nu mai încăpem
în cămaşa de piele
crustele crapă
părul
solzii
penele
cad

până când

sânge
urină
lapte
salivă
seve
uleiuri
sudori
năvălesc
se evaporă
picură
curg
se adună
se umflă
se sparg
uduri
la ţărmuri
în larg
elixire

până când

rotula cristalină
intră-n ochi
privirea muşcătoare
intră-n carne

până când

buzele
coapsele
pulpele
sânii
de-a valma
cu părul
urechile
mâinile
gurile
şi alte
şi alte
perechi
se fac şi desfac
în lumină

până când
să-ţi repet
că numai
şi numai
pe tine
te iubesc

capcana de aur

pleacă
pleacă tu
te-alung
nu înțelegi
ce-i de-nțeles
nu mai suport
să locuiești în mine
de ce
cum să mai stea
laolaltă
doi cerșetori
care fură
unul de la altul
lumea toată
neavând ce să-și dea
cum să încapă
într-un pustiu de carne
doi canibali
lihniți de foame
care se mușcă
și nu se mănâncă
se mestecă
și nu se înghit
cu o poftă
fără de saț
cum să reziste vii
împreună
doi dușmani de moarte
care
nu-și cruță puterile
și nu-și recunosc neputința
nici morți
mă omori
dacă
unul din noi
ar muri
nimic din lumea asta
nu ne-ar despărți
dacă ne-am contopi
cu totul
în tot
nimic din lumea asta
n-ar mai umple hăul
nebunul meu drag
pleacă acum
cât îți spun
și vei uita mai ușor
oricum vei uita
uituci am fost mereu
abia făceam ce făceam
și uitam ce făceam
abia simțeam ce simțeam
și uitam ce simțeam
abia gândeam ce gândeam
și uitam ce gândeam
chiar în clipa
în care
făceam și simțeam și gândeam
ne aminteam
doar ceea ce
n-am făcut
n-am simțit
n-am gândit
niciodată
și trebuia s-o luăm
de la capăt
ai noroc de ce ai
poate
norocul nostru ar fi
să ne smulgem
sfâșiindu-ne
din capcana de aur
și iar să ne lăsăm prinși
până când
ar rămâne goală
capcana
am plecat
știi unde mă găsești
întoarce-te
să te alung
întoarce-te

sufletul meu curcubeu pe degetul tău

aveam un zeu
în mine
a mai rămas
doar zel
vagabondam
gaz nobil
călare
pe-un gazel
după un rond
de noapte
redeveneam rondel
era
mult prea departe
triunghiul
isoscel
mi-am șters
din suflet
rima
cu ruj
și cu rimel
uiți
m-ai furat
de toate
ca hoțul
în hotel
missa solemnă
însă
vibrează
în mișel
când retrăiesc
violul
visez violoncel
și azi
închipui cercul
când cumpăr
un cercel
cavalerește
casta
visează iar castel
da
tu visezi doar tunul
ce intră în tunel
dar sex-tabu
nu-ți place
mai bine
sex-tabel
rob
al iubirii tale
și
fără leac
rebel
pentru noi doi
un altul
mă bate
în duel
mă las tăiat
în supă
pătrund
ca pătrunjel
nu
flori de mac
înghite
eternul meu
măcel
infirm
bolnav de tine
devin
vai
infidel
din gurile de hidră
bei zilnic
hidromel
da
îmi serbez izbânda
ca pe un sfânt flagel
om beat
căzut
în groapă
și groapa-n el
inel

doamnă mamă domnişoară

nu ştiu
cum să-ţi spun

doamnă să-ncerc
mamă să m-alint
să-ndrăznesc **domnişoară**

azi
te-am întâlnit prima oară
sau
într-o viaţă anterioară

nu ştiu
ce să-ţi spun
istoria lumii
vrei nu vrei
cu splendoarea ei
şi cu noroi
începe
şi sfârşeşte
cu noi
vrei nu vrei

oricât ţi-ai dori
să scapi de mine
tot în tine
e ceva
care te ţine
să nu zbori
fără să mori
în mine
să nu mori
până nu zbori
cu mine

lacrimă
şi rană
şi durere
şi de-o parte
şi de alta
cere
puntea
dintre moarte şi-nviere
cumpăna
de fiere şi de miere

ia-ţi toate libertăţile
din lume
schimbă-le
pe rând
şi chip şi nume

vezi ce va fi
ce-a fost
şi cum e

să vreau
din mine
cum să te mai rup
eşti prizoniera
propriului tău trup
legată de un trântor
ca-ntr-un stup

încorsetat în ceară
ca-n sicriu
mortul de mine
sunt atât de viu
încât
gândesc venin
cu miere scriu

până la tine
iată
ajung floare
aş iscăli-o
rana ei
mă doare

ce mai vrei tu
măi
tremur ce eşti
gânganie fără găoace
târâtoare cu plisc
ce ai fost
zburătoare cu bot
animalule
porcâine
ce-i fi
măi omule
tu ce mai vrei
nu vezi
că nu eşti
nici în urma ta
şi nici în urma
a tot ce va urma
şi
la urma urmelor
nu vezi
că nu eşti
cine te crezi
tu
piatră de nisip
de înfloreşti
în deşert
şi ragi
în pustiu
sălbăticiune
fără chip
nu ţi-e limpede
mlaştina
care te soarbe
mormolocule
nu ţi-e tulbure
oaza
din care bei
şi mănânci
şi în care te spurci
nu te-ai săturat
să tot lingi
bulgări de sare
pentru fiecare
lacrimă uscată
la soare
rumegătorule

durere

ah
trupul tău

s-a lovit de gând
gândul
nu mai încape în trup

doare
spune
doare

ca şi când
matca şi-ar ieşi din stup

şi

ce pot eu să-ţi spun
durerea doare

ţine-mă în braţe

sunt nedormit
veghez
la faţa locului
strâns lipit
de chiar viermele
care molfăie
în miezul nopţii
miezul secundei

mai aproape
mult mai aproape
acum
aici

miezul secundei
nu are miez
firul de nisip
se poate prăbuşi
asurzitor
peste tine
şi clipind poţi orbi

aiurezi
doar clipind
na
clipesc

în disperare
de pretutindeni încolţită
te poţi spânzura
şi cu-n fir de păianjen

ai adormit

nu
stau cu spatele
la lume

vorbeşti în somn

bâigui
pe dinafară
pe dinafara oricărui înlăuntru
bâiguim într-atât
încât dispare
tot ce e
în afară

te-aud
de parcă vocea ta
ar veni de departe

de foarte departe
din totdeauna
şi de peste tot

miezul lumii
n-are coajă
trupul
pe nesimţite
dezmărginindu-se
şi desfăcându-se
în fărâme
din care niciodată
n-a fost zămislit
ar putea
să nu mai fie
rarefiindu-se

daaa
nu cred
cum s-ar putea

uite
îţi dau cuvântul
îţi dau tăcerea
lasă-mă dorm